

ZONDE-SCHULD.

't En zijn de Joden niet, Heer Jesu, die U kruisten,
 Noch die verraderlijk U togen voor 't gericht,
 Noch die versmadelijk U spogen in 't gezicht,
 Noch die U knevelden en stieten U vol puisten.

't En zijn de krijgslui niet, die, met hun felle vuisten,
 Den rietstok hebben of den hamer opgelicht,
 Of het vervloekte hout op Golgotha gesticht,
 Of over Uwen rok saam' dobbelden en tuischten. *)

Ik ben 't, o Heer, *ik* ben 't, die U dit heb gedaan,
 Ik ben de zware boom, die U had overlaân,
 Ik ben de taaie streng, waarmee Gij gingt gebonden;

De nagel en de speer, de geesel die U sloeg,
 De bloedbedropen kroon, die Uwe schedel droeg:
 Want dit is al geschied, helaas, om mijne zonden!

JACOB REVIUS.

*) Tuischen = verruilen.

Want er is zoo véél ellende.
 Ellende van honger om brood, ellende van behoefte aan beschutting, ellende om veel gemis.
 Daarom leven we zoo gemakkelijk, zoo àl te gemakkelijk, omdat we de ellende van anderen niet zien.
 We zouden met wat minder trots onze kleeren dragen en ons huis binnegaan, als we de ellende gezien hadden.
 We zouden niet zoo graag veel geld willen hebben als we de ellende kenden van het gebrek.
 We zouden angstvallig, báng bijna, zijn veel te bezitten omdat eenige minuten verder de ellende woont.

Alléén maar de ellende, die we zien kunnen is al zóó vreeselijk, dat ernstige, eerlijke menschen, menschen die God zochten, maar Hem niet vinden mochten, niet meer wilden ook maar iets nog bezitten; zóó vreeselijk is de ellende, dat groote Denkers, die niets dan zochten om de ontzaglijke wereld-ellende uit te roeien, op het laatst niets meer zagen dan die ellende, de stoffelijke ellende en gingen haten alles wat leek op geld, op bezit.
 En in Oostelijk Europa zijn hun volgelingen opgesprongen en verdrijven ze nu mèt hun vijanden het geluk, de eer en al het goede dat daar nog was.
 En nóg is er de geestelijke ellende.